

Vždy to bude ich miesto...

SASKIA SARGINSONOVÁ

Lavička

... Bude to však v tom správnom čase?

Lavička

SASKIA SARGINSONOVÁ

Lavička

Original title: Saskia Sarginson: THE BENCH
Copyright © Saskia Sarginson, 2020
First published in the United Kingdom in the English language in 2020
by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group, London.
Cover design © emmagraves.co.uk
Cover illustration © phumpat, Vitalii Bashkatov, Andrii_K/Shutterstock

Translation © Barbora Al Zafari, 2021
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Otilia Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia.

Okrem prípadov historických faktov sú mená, postavy, miesta a udalosti
buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi
osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0080-9

PROLÓG

Hampstead Heath 2004

Trochu zadýchaná z výstupu podíde k lavičke a sadne si na jej drevené dosky. Sedí s kolenami pritisnutými k sebe, s chrbtom vystretým a s rukami zloženými v lone. Len palce na rukách, ktorými nepokojne šúcha o seba, prezrádzajú jej napätie. Zavrie oči, aby sa vyhla pohľadu na kopce so starodávnymi dubmi, jazierka naplnené tmavými vodami rieky Fleet.

Už je tu? Prišiel jedným z chodníčkov popri bežcoch, ľuďoch na prechádzke so psom, mamičkách tlačiacich kočíky? Ak by mala nadprirodzené schopnosti, vedela by rozoznať škrípanie jeho topánok na drobných kamienkoch chodníka? Na jednom z ihrísk na úpätí Parliament Hill práve prebiehal futbalový zápas, až sem počula výkriky divákov a vzdialený zvuk sirén.

Otvorí oči, vystrašená, že by ho mohla minúť, a prstami prebehne po písmenách vyrytých vzadu na operadle. Kedysi dávno mu ten nápis prečítala nahlas a potom k nemu každý z nich vymyslel svoj vlastný príbeh, na ktorých sa obaja schuti zasmiali. No posledný raz, čo sa na tej lavičke stretli, bolo zároveň aj naposledy, čo sa videli, a v tej chvíli už akékoľvek slová prestali mať svoju moc. Namiesto nich sa vtedy radšej k nemu čo najtuhšie pritisla, on jej chytil tvár do dlaní, v tichosti jej utieral stekajúce slzy a slanými bruškami palcov ju hladil po lícach. To bolo pred desiatimi rokmi.

Položí si dľaň na sedadlo lavičky, takmer akoby čakala, že zacíti teplo jeho tela sálajúce z dreva. Nespočetné množstvo ľudí tu nájde útočisko. Možno budú jesť sendvič, čítať si noviny, spokojní, že sa im podarilo objaviť také dobré miesto. Budú sa dívať do údolia buď sami, alebo v spoločnosti niekoho, držať v náručí dieťa či hladkať psa sediaceho pri ich nohách.

Príde? Strach jej stiahne hrdlo. Možnože zabudol. Možno si našiel niekoho iného. Vtom zbadá muža, ktorý sa k nej blíži. Z tej diaľky nie je väčší ako bábika. Napäto sleduje, ako sa približuje. Dokonca aj z tej vzdialenosti a z toho uhla pohľadu si je istá, že má tú správnu výšku aj postavu. Počkať. Nie. Tento muž má sivé vlasy. A náhle si uvedomí, že aj on už má skoro päťdesiat. Muž kráča cez lúku rovno k nej. Je to on? Zamračí sa a dľaňou si zacloní oči. No potom zbadá dieťa, ktoré za ním skacká, vzápätí sa rozbehne a chyti ho za ruku. Nesú si šarkana, červený plastový trojuholník, s chvostom trepotajúcim vo vetre. Neznámy muž a jeho vnuk sa šťastne rozosmejú. Od sklamania ju začnú štípať oči.

Snaží sa upokojiť, myslí na svoj denník, v ktorom je zapísaný ich príbeh od samého začiatku.

Prvý raz, keď sedela so Samom na tejto lavičke, nevedeli prestať rozprávať, toľko si toho mali čo povedať. Druhý raz sa naňho hnevala. Veľmi hnevala. Tretí raz, keď sa tam stretli, bol jej život jeden veľký zmätok, no napriek tomu nie neznesiteľný, a číra radosť zo vzájomnej prítomnosti zatienila všetko ostatné.

„Pred sto rokmi,“ povedal jej, „by sa tu pásol dobytok a ľudia z okolia by sem chodili po piesok či drevo na kúrenie. Len si predstav, bola by z nás dvojica, ktorá by sa práve vracala do zadymenej chalupy. Zopár minút by sme tu postáli, ohrievali si tváre v lúčoch slnka a vdychovali vlhkosť stúpajúcu z jazier. Chytil by som ťa za ruku, pobožkal na vlasy aj ústa a vôbec by mi nezáležalo na tom, kto nás vidí.“

Mlčala, predstavovala si ich v dobovom oblečení, ako vedú jednoduchý život, bez lži a podvodov či pocitov zrady, len číry pokoj

vo vzájomnej blízkosti. Okolo nich by sa pásli kravy, pomaly, no isto sa pohybujúce po lúke. Cat mala veľmi rada Samovu poetickú dušu, to, ako ju pretavoval do textov, ktoré písal. Ako sa zo všetkého stal príbeh alebo pieseň. S rozžiarenými očami jej vysvetľoval, že odtiaľto sa Guy Fawkes so svojou družinou chystal sledovať, ako budova parlamentu vyleti do povetria, a že podľa povesti je na tomto mieste pochovaná Boudicca.

„Boudicca? To si hádam vymýšľaš!“

Z vrecka kabáta vytiahol ošúchanú knižku. *Hampstead Heath: Sprievodca návštevníka.*

„Samý sex, drogy a rokenrol,“ uťahovala si z neho.

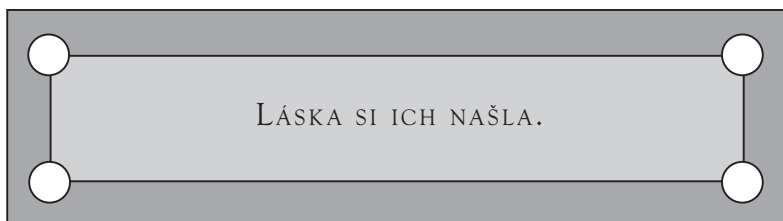
Zo žartu na ňu urobil výpad, ona sa mu so smiechom uhla a rozbehla sa dolu kopcom. S rukami rozpaženými, aby nestratila rovnováhu, zakopávala o trsy trávy, skákala ponad kaluže, no túžila, aby ju dohonil, očakávala prvé stretnutie ich tiel, jeho chvejúcu sa hrud' na svojom chrbte, spojenie ich srdc.

Najskôr na ňu dopadne jeho tieň, ktorý ju uväzní v temnote a prinúti zdvihnúť zrak. Sťažka dýcha. Musel tým strmým kopcom vybehnúť tempom šprintujúceho mladého muža, len aby ju našiel.

Vlasy nemá sivé. Má ich čierne a husté, s niekoľkými neposlušnými prameňmi, zvlhnutými od potu, popri sluchách. Roztrase nou rukou si ich zahrabne dozadu. Bez slova sa pozerajú na seba. Má mu toho toľko čo povedať, no všetky slová jej uviazli v hrdle.

Neodvráti zrak, ani len nežmurkne. Uprene na ňu hľadí, ako by bola stredom vesmíru. Na tvári sa mu postupne odrážajú pocity, ako keď človek vykladá karty. A po poslednej karte je to široký úsmev a záblesk nádeje v tmavých očiach.

PRVÁ ČASŤ

LÁSKA SI ICH NAŠLA.

1

Cat, marec 1983

Na večné sklamanie mojej mamy boli všetci muži, s ktorými som sa stretávala, mŕtvi. Ale to sa stáva, keď pracujete v pohrebnom ústave. Dokonca aj chalani, ktorých som vidala, keď som mala voľno, ponevierať sa po promenáde vo zvonových nohaviciach a v tričkách, žmurkať na dievčatá a cmúľať slané karamelky, vyzerali ako bez života. Samozrejme, aby som k nim bola fér, boli to turisti, ktorí sem prišli len za hracími automatmi a inou zábavou. Boli v Atlantic City, aby unikli realite.

V čase, keď som vstávala a chodila na pláž, tam však žiadni turisti nebývali. Nielen pre tú skorú rannú hodinu, keď je obloha ešte ružová od ranných zôr, ale aj pre našu štvrť, ktorá sa považovala za nebezpečnú. Nechodte ďalej ako jeden blok od pláže, tak znelo odporúčanie. „Prepánajána,“ hovorievali si medzi sebou staré dámy v ľanových nohaviciach, „dávaj pozor, nech sa nezatúlaš príliš ďaleko.“

No len čo som prešla široký bulvár Atlantic Avenue a nechala za sebou domy so škridlovými strechami a prázdne parcely, ocitla som sa v oblasti, ktorú ľudia považovali za skutočné Atlantic City. Veľké kasína a vysoké hotely, vrátnici v uniformách, zívajúci na svojom kúsku červeného koberca. Tu už bolo cítiť slanú vôňu oceánu. Čoskoro som kráčala po promenáde a vedľa

mňa šumelo more. Slabé lúče jarného slnka ešte nedokázali zohriať vzduch, takže tam okrem mňa nebolo iných bláznov, ktorí by si šli zaplávať. Keď som prechádzala popri obchodíkoch s tabuľkami na dverách s nápisom *Zatvorené* a popri surfových doskách priviazaných reťazami, ktoré štrngotali vo vetre, bolo zrejmé, že som tam iba ja, zametači ulíc a pár zatúlaných mačiek.

Pozdĺž celej promenády boli rozmiestnené drevené lavičky zelenej farby, otočené k oceánu. Každé ráno som sa zastavila pri tej istej, položila ruku na jej zvlnené operadlo a dotkla sa bronzovej tabuľky, umiestnenej na zadnej strane. Na brehu na mňa čakalo more – ten upokojujúci šum vln, nekonečná modrá širava. Zadržala som dych s nádejou, že zazriem plutvy, a prudko som vydýchla, keď sa naozaj objavili. Tri delfíny preháňajúce sa vo vlnách. Vedela som, že sa k nim nebudem schopná priblížiť, no radosť z toho, že ich vidím, ma hnala po drevených schodíkoch až dole na jemný piesok. Na samom brehu som sa vyzliekla do plaviek, ktoré som mala pod riflami a tričkom, a skôr než som stihla precítiť chlad vody, bleskovo som sa do nej ponorila.

V tej chvíli neexistovalo nič, len tyrkysová voda a chlad, z ktorého človeku mrzol aj mozog. Plávala som rýchlo, rukami si prerážala cestu nízkymi vlnami, nespúšťajúc breh z očí, a rátala som prázdne veže plavčikov, aby som vedela, kedy sa mám vrátiť. Kým som priplávala naspäť na breh, vyšúchala sa uterákom a obliekla si šaty, ktoré sa mi okamžite prilepili k slanej pokožke, prichádzali na pláž prví ľudia. Počula som známy štrngot otvárajúcich sa brán plážových obchodíkov, vyťahovanie plátenných prístreškov, vykladanie stojanov s pohľadnicami a drevených políc na kolieskach s najnovšími suvenírmí.

Keď som sa vydala na cestu domov, do nosa mi udrela vôňa kávy, ktorá sa niesla vzduchom z miestnej kaviarne Beach Shack a pripomenula mi, že som hladná. Predo mnou si stíhly chalan práve položil na zem gitarové puzdro a obrovský batoh, potom

zhrbil plecيا a z vrecka riflí vytiahol mapu. Mohol mať tak dva-
dsaťpäť. Páčila sa mi jeho tvár so širokými ústami, ako stvorenými
na úsmev. Sklonil hlavu, zahĺbil sa do mapy a kučera tmavých vla-
sov mu padla na čelo. Spomalila som krok s úmyslom ponúknuť
mu pomoc, no už sa pri ňom pristavila nejaká dvojica. Ako som
prechádzala popri nich, začula som jeho hlas, zdvorilo odpoveda-
júci na otázku. Bol Angličan. Znel presne tak, ako som si predsta-
vovala, že môžu znieť hlasy všetkých tých starodávnych hrdinov
v mojich obľúbených románoch.

Ihneď sa mi v hlave zjavila scéna – akási kombinácia *Pýchy
a predsudku* a *Rebeccy*, pán Darcy skrížený s pánom de Wintrom.
Muž s galantným správaním a s impozantným sídlom. Muž so ši-
rokým, úprimným úsmevom. V mysli som už videla, ako kráča dl-
hými krokmi po zelenom anglickom vidieku, aby riešil nepravosti
alebo si získal srdce ženy, ktorú miluje.

Premýšľala som, čo by asi ten štíhly chalan s gitarou povedal,
keby vedel, že už len číre zachytenie jeho prízvuku vo mne do pia-
tich sekúnd spustí také rojčenie. No práve to je skvelé na fantázii,
že v hlave sa človek môže slobodne túlať kdekoľvek. Bez toho by
som pravdepodobne už dávno skončila v blázinci.

Otec sedel vo svojom kresle na verande. Z jeho výzoru bolo jasné,
že sa v noci nedostal do postele. Určite zase hral až do rána *black-
jack* alebo poker niekde v kasíne. Strapatý a s podliatymi očami,
sotva na mňa pozrel.

Chytila som ho za ruku. „Poď, ocko. Musíš niečo zjesť. Nemô-
žeš zase meškať do práce.“

„Išlo mi to skvele, Kit-Cat,“ povedal chrapľavým hlasom. „Dnes
v noci som mal šťastie...“

„... a potom si ho prestal mať,“ doplnila som.

„Tak nejak.“ Rukou si prehrabol rednúce vlasy, zalovil vo vrečku
po pokrčenej cigaretovej škatuľke a traslávými prstami sa pokú-
sil zapáliť si cigaretu, no nedarilo sa mu to. Čupla som si k nemu

a podržala mu zapaľovač. Smrdel zatuchnutým potom a nikotínom. Mohutne si potiahol.

Na čele mám od narodenia znamienko v tvare hviezdy, aspoň tak vyzerá, keď prižmúrite oči a použijete trochu predstavivosti. „Moja šťastná hviezda,“ hovorieval mi otec. Nepýtala som sa ho, koľko prehral. Presviedčala som sa, že nie je dôvod na paniku, nájom zaplatím zo svojej výplaty. Tak či tak v dome nezostalo nič cenné, čo by sa dalo predať alebo založiť. O mamin klavír sme prišli už pred mesiacmi. Vravela, že takto je to lepšie, aspoň sa nemusí strachovať, kedy ho stratí. No občas som ju prichytila, ako prechádza prstami po kuchynskom stole a v hlave počuje tóny.

Po rýchlej sprche som si obliekla svoju zvyčajnú pracovnú uniformu, čierne tričko a čierne nohavice. Mama pobehovala po kuchyni, na vzorovaných šatách mala opásanú bielu zásteru a vo vlasoch modrú mašľu ako nejaké mladé dievča. Varila otcovi kukuričnú kašu s vajcami. Na sporáku vrela káva. Naliala som si z nej do šálky.

Mama sa smutne zahľadela na moje čierne topánky s oceľovou špičkou. Darmo som jej stále dookola opakovala, že ich nosím na ochranu. Že je to nevyhnutné. Najradšej by ma videla v elegantných lodičkách na vysokých podpätkoch.

Odchlipla som si z horúcej tekutiny a spýtala som sa: „Zhoršuje sa to, však?“ Mama vyvrátila oči k stropu. Nad našimi hlavami bolo počuť otcove kroky, sťažka dopadajúce na podlahu.

Otočila sa a zasyčala: „Myslíš si, že to neviem?“

„Ale, mami...“

„Nemá to zmysel, Catrin. Nemá zmysel o tom hovoriť. Poradíme si, však?“ Jej slová zostali visieť vo vzduchu. Ani jedna z nás chvíľu neprehovorila. „Po smrti malého Franka to ledva zvládal.“

Prsty sa jej triasli. „A potom si ty tak veľmi ochorela... Skoro si umrela. Vybralo si to svoju daň. A všetky tie účty za doktorov, čo sme museli platiť. Odvtedy sotva prežívame. Myslím si, že je to preto. Že preto to robí.“

„Viem, že nám nechce ublížiť...“

Mama zvrastila tvár. „Zase ma dnes bolí hlava.“ Bruškami prstov sa dotkla spánkov a krúživým pohybom si ich začala masírovať. „Urob pre mňa len jedno,“ šepala.

„Čo, mami?“

Podišla bližšie a ja som si pomyslela, že ma ide poprosiť, aby som jej pomasírovala nohy alebo priložila vlhkú vreckovku na čelo. „Neunáhli sa, keď si začneš vyberať manžela,“ povedala. „Nie ako ja.“ Schmatla ma za zápästie a tuho ho stisla. Netušila som, že je v nej toľko sily. „Správne sa rozhodni. Hlavou, nie srdcom. Chcem, aby si mala dobrý život. Chcem, aby si bola v bezpečí.“ Pustila ma. „Naozaj v bezpečí.“

„V bezpečí?“ zopakovala som. „Mami, nemienim sa v budúcnosti spoliehať na svojho manžela.“ So zamračeným výrazom som si počúvala zápästie. „Ty... ľutuješ, že si si zobrala ocka?“

Pozrela na mňa súcitným pohľadom. „Ľutovať sa nemá zmysel, Catrin. Najlepšie je urobiť rozhodnutia, ktoré ťa uchránia pred sklamaním.“

„Ale... milovala si ho aspoň predtým?“

„Milovala?“ Netrpezlivo potriasla hlavou. „Láska nie je skutočná, Catrin. Nie tá romantická.“ Odvrátila sa odo mňa, aby sa zamestnala ukladaním riadu do políc.

Tak veľa času som strávila túžbou po tom, aby malý Frank nebol zomrel, a predstavovala som si, aký by bol, keby vyrástol, až sa v mojej mysli stal skutočným. Dosť skutočným na to, aby som si ho vedela kedykoľvek pričarovať. Môjho veľkého brata, vyhúknutej postavy, ktorý ma vždy, keď to potrebujem, objíma a dobre mi poradí, hoci si nikdy neodpustí, aby si predtým zo mňa dobromyseľne neúťahoval. Hlas má hlboký, s južanským prízvukom, mätko a lenivo preťahujúci samohlásky, podobne ako mama.

Mama už ocka nemiluje, povedala som mu. Myslíš si, že ocko o tom vie?

Predstavovala som si, ako Frank podráždene prižmúri oči. *A čo by mala milovať na chlapovi, ktorý klame? Oco o tom ani netuší. Čo ich nesleduješ?* zašepkal mi do ucha. *Počuj, s mamou a ocom už nič nešpraviš. Ale musíš niečo spraviť so sebou, Cat. Musíš začať žiť svoj vlastný život.*

Upodozrievala som Franka, že nesúhlasí s tým, kde pracujem. Čo bolo dosť ironické, ak sa nad tým zamyslíte. Podobne ako mamu ho trápilo, že tam nemám príliš spoločenský život. Mŕtve telá sú väčšinou ticho.

Do Zelených lánov som dorazila načas, berúc schody k vchodovým dverám po dvoch. Cestou som minula tabuľu s nápisom *Dom smútku, Est. 1927*. Potlačila som dvere a ocitla sa v dôvernom, úctivom tichu vestibulu, kde v bledých vázach rozvoniavali ľalie.

Na konci každého pracovného dňa som mala na pokožke zamatový poprašok sivej farby, akoby sadzu. Ľudský popol prenikne všade. Zakaždým, keď sa otvorili dvere do spaľovne, unikal odtiaľ na vlnách horúceho vzduchu a voľne si poletoval.

„Och, Catrin,“ vzdychla si mama, keď som jej o tej robote povedala prvý raz. „Ako si len nájdeš manžela, keď budeš pracovať na takom mieste?“ Zachvela sa. „Nikdy nepovedz ani živej duši, že tam robíš.“

„Nie je to hriech, nehovoriť pravdu?“ doberala som si ju.

„To je niečo iné.“ Pozrela sa na mňa smutným, unaveným pohľadom. „Slušný chlap by si myslel, že je to čudné.“ Podráždene potriasla hlavou. „Ktokoľvek by si myslel, že je to čudné.“

Mohla však nesúhlasiť s výberom mojej roboty, koľko len chcela. Pravda bola, že pre niekoho, ako som ja, to bola tá najlepšia možnosť zárobku, keďže som ukončila iba strednú školu a nemala som žiadnu kvalifikáciu. Nechápajte ma zle, chcela som ísť na vysokú a študovať anglickú a americkú literatúru. „To je ako nosiť knihy do knižnice,“ bola otcova forma podpory mojím plánom.

Mama mala, samozrejme, pravdu. Vo vestibule pohrebného ústavu manžela len ťažko stretnem. No jej južanská výchova ju nútíla veriť, že žena bez muža po svojom boku, ktorý chráni jej česť a platí účty, nie je kompletnou, dokonca ani schopnou bytostou. Lenže ja som nevyrástla na Juhu. Ja som vyrástla na ulici, musela som sa starať sama o seba, zvládať jednu novú školu za druhou, bez možnosti usadiť sa na jednom mieste a vytvoriť si hlbšie priateľstvá či dokončiť štúdiá. Viac než získať muža som túžila po tom, aby som v sebe rozvinula nejaký talent.

V Zelených lánoch som to bola väčšinou ja, kto sa posledný dotýkal mŕtvoly, a bolo to, ako keby mi ich duše zakliali prsty. Za každým som si musela nájsť spôsob, ako ich odkliať, a jediné, čo mi pomáhalo, bolo písanie. Po práci som si doma vždy načmárala nápady na poviedky, ktoré som mala v hlave, akoby som tie zablúdené duše vracala do skutočnosti ako celkom nové postavy. Možnože to bolo ono – to bol môj talent. Chcelo sa mi tomu veriť.

Sam, marec 1983

Morský vánok dodal rannému vzduchu slanú príchut' a postrapatil mu vlasy. Sam si želal, aby odviaľ aj hrkotanie a pípanie hracích automatov. Do nosa sa mu odniekiaľ dostala vôňa kávy a prinútila ho uvedomiť si, že od včera obeda nič nejedol. Mal pocit, že všetci ľudia okolo neho žujú bagle či cmúľajú slané karamelky z papierových vrecúšok. V ústach sa mu zbíhali sliny. Opatrne položil svoju gitaru, zložil si batoh z pliec a s povzdychom ho spustil na zem. Jeho váha sa s každým týždňom, odkedy bol na cestách, zmenšovala, no napriek tomu stále bol ťažký, až mu to lámalo kosti. Podľa turistického sprievodcu by tu niekde mal byť hostel. Vybral z vrečka mapu a prstami ju trochu povystieral. Bolo to len kúsok pešo.

V hlave si rýchlo prerátaval, koľko mu ešte zostáva na jedlo, keď sa pri ňom pristavila dvojica, aby sa ho spýtala, či ich neodfotí. Zapózovali vedľa neónovej reklamy na kasíno v tvare veľkej jednodolárovej bankovky. Zamieril objektív na ich usmievavé tváre a usmernil ich, aby si stali bližšie k sebe. Keď odišli, opäť si vyhodil batoh na chrbát a prispôbil držanie tela jeho váhe.

Mal šťastie. Jedna posteľ bola ešte voľná. Tá spodná na poschodovej posteli. Ženy na recepcii hostela sa spýtal, či mu vie odporučiť

nejaké miestne atrakcie a kam ísť, ak chce zachytiť skutočnú príchuť mesta. Pri slove príchuť mu zaškŕkalo v bruchu. Žena si s obdivom prezerala svoje nalakované nechty. „Jednoducho sa držte promenády,“ povedala napokon unudeným hlasom. „Ak nechcete prísť o hodinky a peňaženku, nechodte ďalej ako za Atlantic Avenue.“

Spáľňa v hosteli bola prázdna, okrem mladého muža v slipoch, ktorý v strede izby robil kľuky. Sam si položil gitarové puzdro na svoju posteľ. Spať v spoločných miestnostiach je ako byť zase na internáte, časy dávno minulé. Zobudiť sa v tesnej posteli na chrápanie cudzej osoby, ležiacej iba kúsok od neho, bolo pre Sama šokom, najmä po súkromí, ktoré mu poskytoval priestranný byt v Barnsbury, v pohodlí jeho a Lucindinej postele s obliečkami z kvalitnej egyptskej bavlny. No zvykol si na cestovanie s malým rozpočtom, dokonca sa mu to aj zapáčilo, lebo to znamenalo, že potom omnoho viac vedel oceniť zriedkavý luxus, keď mu ho poskytla príležitosť. A tiež preto, lebo obmedzené zdroje ho nútili používať fantáziu.

Mladý muž skončil s kľukami, a sťažka odfukujúc, konečne sa postavil. Pozrel sa na Sama. „Presne sto, každý deň.“ Trochu neisto sa usmial, namiesto pozdravu sklonil hlavu a predstavil sa: „Levi Hansma.“

„Sam,“ povedal Sam, pričom musel natiahnuť krk, aby na dlháňa vôbec dovidel. „Sam Sage.“

„Sam Sage,“ zopakoval Levi, zdôrazňujúc sykavky. „Pekné meno, kamoško.“

„Máš dobrú angličtinu,“ pochválil ho Sam. „Odkiaľ si? Z Nemecka?“

„Z Holandska. Aj ty si sem prišiel kvôli kasínam?“

„Nie. Iba tadeto prechádzam,“ odvetil Sam. „Zajtra odchádzam. Mám v pláne ešte Miami a potom New Orleans.“

Levi si natiahol rifle a prestrčil hlavu cez károvanú košeľu bez toho, aby si rozopol gombíky. „My sme sem prišli, aby sme hrali v kasínoch. Sme traja. Chceš sa k nám večer pridať?“